

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2006 r. — Olympiakes Aerogrammes przeciwko Komisji

(Sprawa T-416/05 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Pomoc państwa — Pilny charakter)

(2006/C 224/98)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Olympiakes Aerogrammes AE (Kallithea, Grecja) (Przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Triantafyllou i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania art. 2 w związku z art. 1 ust. 1 decyzji Komisji dotyczącej pomocy państwa C 11/2004 (ex NN 4/2003) — Olympiaki Aeroporia — Restrukturyzacja i prywatyzacja z dnia 14 września 2005 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 lipca 2006 r. — Romana Tabacchi przeciwko Komisji

(Sprawa T-11/06 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Konkurencja — Zapłata grzywny — Gwarancja bankowa — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów — Zawieszenie częściowe i warunkowe)

(2006/C 224/99)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Romana Tabacchi SpA (Rzym, Włochy) (Przedstawiciele: adwokaci M. Siragusa i G. C. Rizza)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: É. Gippini Fournier i F. Amato, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 20 października 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE (Sprawa COMP/C.38.281/B.2 — Surowiec tytoniowy — Włochy), w zakresie w jakim nakłada ona na skarżącą grzywnę w wysokości 2,05 mln EUR i po drugie, wniosek o uzyskanie zwolnienia z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia wspomnianej grzywny.

Sentencja postanowienia

- 1) Ciążący na spółce Romana Tabacchi SpA obowiązek ustanowienia na rzecz Komisji gwarancji bankowej w celu uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny nałożonej na nią w art. 2 decyzji Komisji z dnia 20 października 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE (Sprawa COMP/C.38.281/B.2 — Surowiec tytoniowy — Włochy) zostaje zawieszony na następujących warunkach:

- a) w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego postanowienia skarżąca:
 - ustanowi gwarancję bankową w wysokości 400 000 EUR;
 - zapłaci na rzecz Komisji kwotę w wysokości 200 000 EUR;

- b) w terminie trzech miesięcy od doręczenia niniejszego postanowienia skarżąca zapłaci na rzecz Komisji kwotę w wysokości 330 000 EUR;

- c) od dnia 1 stycznia 2007 r. skarżąca będzie płaciła na rzecz Komisji kwartalne raty w wysokości 100 000 EUR do spełnienia jednego z następujących dwóch warunków:

- zapłaty pozostałego należnego salda grzywny powiększonego o odsetki wskazane w piśmie Komisji z dnia 9 listopada 2005 r. zawiadamiającym o wydaniu decyzji nakładającej grzywnę;
- ogłoszenia wyroku co istoty sprawy.

- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2006 r. — Bavaria przeciwko Radzie

(Sprawa T-178/06)

(2006/C 224/100)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Bavaria N.V. (Przedstawiciel: G. van der Wal, advocaat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że bezprawność rozporządzenia nr 1347/2001 prowadzi do stwierdzenia odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty na podstawie art. 288 akapit drugi WE,
- nakazanie Radzie zapłaty odszkodowania z tytułu szkody, którą poniosła lub poniesie Bavaria, oraz ustalenie tego odszkodowania na kwotę 100 milionów EUR lub inną kwotę, jaką Sąd uzna za właściwą, wraz z odsetkami za zwłokę,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że Rada jest odpowiedzialna za szkodę, jaką skarżąca poniosła lub poniesie w następstwie wydania rozporządzenia Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ⁽¹⁾ z uwagi na rejestrację w charakterze chronionego oznaczenia geograficznego nazwy „Bayerisches Bier”. Skarżąca twierdzi, że rozporządzenie nr 1347/2001 jest bezprawne, a w konsekwencji niesprawiedliwe dla niej. Szkada, jaką skarżąca poniosła w następstwie tej bezprawności, polega szczególnie na kosztach związanych z postępowaniami, które zostały lub zostaną wszczęte w poszczególnych państwach członkowskich, na naruszeniu reputacji znaków towarowych Bawarii, które zawierają słowo Bavaria, oraz na przyszłych szkodach wynikających z naruszenia jej prawa do znaku towarowego i jego utraty.

Skarżąca dodaje, że oznaczenie „Bayerisches Bier” błędnie zostało zarejestrowane jako oznaczenie geograficzne, ponieważ piwo nie jest produktem rolnym lub środkiem spożywczym w rozumieniu załącznika I do traktatu WE. Zdaniem skarżącej rozporządzenie nr 2081/92 ⁽²⁾ nie może stanowić podstawy prawnej dla rejestracji nazwy „Bayerisches Bier” w charakterze chronionego oznaczenia geograficznego dla piwa, ponieważ rozporządzenie to jest również bezprawne.

Skarżąca dodaje, że Rada błędnie oparła się na fakcie, że oznaczenie „Bayerisches Bier” spełnia wymogi art. 2 i 4 rozporządzenia nr 2081/92.

Zdaniem skarżącej ocena ta nie jest wystarczająco uzasadniona, szczególnie z uwagi na fakt, że wniosek o rejestrację został zaskarżony.

Nazwa „Bayerisches Bier” nie spełnia również przesłanek stosowania uproszczonej procedury określonej w art. 17 w zw. z art. 2 rozporządzenia nr 2081/92, bowiem nazwa ta nie korzystała z jakiegokolwiek ochrony prawnej w Niemczech w rozpatrywanej dacie 25 lipca 1993 r. ani nie stała się zwyczajowa w następstwie używania.

Skarżąca utrzymuje ponadto, że Bawaria jest jednym z niemieckich „Länder” i nazwa landu może być używana jako nazwa chroniona tylko w wyjątkowych przypadkach.

Oznaczenie „Bayerisches Bier” nie wskazuje ponadto na jakość lub szczególną reputację regionu, ponieważ chodzi tutaj o cały asortyment towarów mających bardzo różne cechy. Zdaniem skarżącej rozporządzenie nr 2081/92 nie pozwala na ustalenie

całościowej definicji statutu chronionego oznaczenia geograficznego dla różnych rodzajów piwa.

W konsekwencji złożony przez Niemcy wniosek o rejestrację nie spełnia również wymogów art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92 i stanowi zatem niewystarczającą podstawę dla rejestracji.

Skarżąca dodaje, że dokonując rejestracji oznaczenia „Bayerisches Bier”, Rada naruszyła również art. 3 rozporządzenia nr 2081/92 i art. 28 WE, ponieważ nazwa ta stanowi w kilku państwach pojęcie rodzajowe.

Ponadto procedura przewidziana w art. 17 rozporządzenia nr 2081/92 nie została przeprowadzona w prawidłowy sposób, ponieważ zainteresowani nie mieli możliwości przedstawienia swojego stanowiska w ramach przejrzystego i rzetelnego postępowania administracyjnego.

Poza tym Rada oparła się na błędnym założeniu dotyczącym istnienia znaków towarowych dla piw zawierających nazwę „Bayerisches Bier”, podczas gdy żaden ze znaków towarowych skarżącej nie zawiera określenia „Bayerisches Bier”.

Skarżąca podnosi również zaistnienie naruszenia jej wyłącznego prawa ze znaku towarowego, określonego w art. 16 ust. 1 porozumienia z dnia 15 kwietnia 1994 r. w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, włączając w to obrót towarami będącymi przedmiotem naruszeń praw własności intelektualnej (zwanego dalej „porozumieniem TRIPs”). Zakres uprawnienia do używania zarejestrowanego oznaczenia nie został określony w sposób wyczerpujący w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92 lub w rozporządzeniu nr 1347/2001. Okoliczność, że wyłączone prawo skarżącej nie jest w pełni chronione, pozostaje w sprzeczności z art. 16 ust. 1 porozumienia TRIPs. Poza tym wspólne istnienie na rynku wcześniejszego znaku towarowego Bavaria i oznaczenia geograficznego „Bayerisches Bier” jest również niezgodne z art. 16 ust. 1 porozumienia TRIPs.

Ponadto fakt, że Rada rozpatrzyła wyłącznie znak towarowy Bavaria, nie poświęcając uwagi nazwie handlowej Bavaria, również jest niezgodny z porozumieniem TRIPs.

Wreszcie przez wydanie rozporządzenia nr 1347/2001 Rada naruszyła prawo własności i uzasadnione oczekiwania skarżącej. W istocie rozporządzenie nr 1347/2001 może skutkować tym, że skarżąca nie będzie mogła dalej używać swego znaku towarowego w jednym lub kilku z państw członkowskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniające załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 182, str. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, str. 1).